

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2020. június 4. *

„Előzetes döntéshozatal – Fogyasztóvédelem – 2002/65/EK irányelv – Távollevők között kötött hitelszerződés – Elállási jog – Következmények – A 7. cikk (4) bekezdése – A kapott szolgáltatások visszatérítése – A használat ellenértékének megtérítése – A szolgáltató kötelezettsége – Kizártság”

A C-301/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Landgericht Bonn (bonni regionális bíróság, Németország) a Bírósághoz 2018. május 4-én érkezett, 2018. április 17-i határozatával terjesztett elő a

Thomas Leonhard

és

a **DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: M. Safjan tanácselnök (előadó), L. Bay Larsen és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- T. Leonhard képviseletében C. Köhler Rechtsanwältin,
- a DSL-Bank – eine Niederlassung der DB Privat- und Firmenkundenbank AG képviseletében A. Menkel Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében kezdetben T. Henze, M. Hellmann és E. Lankenau, később e két utóbbi és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében F. Erlbacher és C. Valero, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztói pénzügyi szolgáltatások távértékesítéssel történő forgalmazásáról, valamint a 90/619/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK irányelv és a 98/27/EK irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2002. L 271., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 4. kötet, 321. o.) 7. cikke (4) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelem előterjesztésére a Thomas Leonhard és a DSL-Bank – a DB Privat- und Firmenkundenbank AG egy fiókja (a továbbiakban: DSL-Bank) közötti, távollevők között kötött hitelszerződéstől való elállás jogára vonatkozó jogvita keretében került sor.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2002/65 irányelv (1), (3) és (13)–(14) preambulumbekkezdése a következőképpen fogalmaz:
„(1) Az egységes piac céljainak megvalósítása érdekében nagy jelentőséggel bír ennek a piacnak a fokozatos konszolidációját célzó azon intézkedések elfogadása, amelyek – az [EK] 95. és 153. cikkel összhangban – hozzájárulnak a fogyasztóvédelem magas szintjének eléréséhez.
[...]
(3) [...] A választás szabadságának mint alapvető fogyasztói jognak a biztosítása érdekében magas szintű fogyasztóvédelemre van szükség a távértékesítésbe vetett fogyasztói bizalom erősítéséhez.
[...]
(13) Ennek az irányelvnek magas szintű fogyasztóvédelmet kell nyújtania a pénzügyi szolgáltatások szabad mozgásának biztosítása érdekében. A tagállamok az irányelv által harmonizált területeken nem rendelkezhetnek az itt megállapítottaktól eltérően, kivéve, ha az irányelv kifejezetten másként rendelkezik.
(14) Ez az irányelv kiterjed az összes olyan pénzügyi szolgáltatásra, amelyet távértékesítés keretében nyújtanak. Bizonyos pénzügyi szolgáltatásokra azonban a közösségi jog különös rendelkezései vonatkoznak, és azokat továbbra is alkalmazni kell e pénzügyi szolgáltatásokra. Mindazonáltal meg kell határozni az ilyen szolgáltatások távértékesítésére vonatkozó elveket.”
- 4 Az említett irányelv „Tárgy és hatály” című 1. cikke az (1) bekezdésében az alábbiak szerint rendelkezik:
„Ezen irányelv célja, hogy a tagállamoknak a pénzügyi szolgáltatások távértékesítéssel történő forgalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseit egymáshoz közelítse.”

5 Az említett irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke előírja:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

- a) »távollevők között kötött szerződés«: bármely olyan pénzügyi szolgáltatásra vonatkozó szerződés, amely a szolgáltató és a fogyasztó között jön létre, szervezett távértékesítés vagy a szolgáltató által működtetett szolgáltatásnyújtó rendszer keretében, ahol a szolgáltató a szerződés céljából a szerződés megkötéséig, beleértve a szerződéskötés időpontját is, kizárólag távközlő eszközt vagy eszközöket használ;
- b) »pénzügyi szolgáltatás«: bármely banki, hitel-, biztosítási, magánnyugdíjpénztári, befektetési vagy fizetéssel kapcsolatos szolgáltatás;
- c) »szolgáltató«: olyan köz- vagy magánszférán belüli természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely kereskedelmi vagy szakmai tevékenysége körében eljárva a távollevők között kötött szerződések hatálya alá tartozó szolgáltatást szerződés szerint nyújtja;
- d) »fogyasztó«: bármely olyan természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó, távollevők között kötött szerződés keretében kereskedelmi, üzleti vagy szakmai tevékenysége körén kívül jár el;

[...]”

6 Ugyanezen irányelvnek „A fogyasztó tájékoztatása a távollevők között kötött szerződés megkötése előtt” című 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A fogyasztót megfelelő időben tájékoztatni kell a következő adatokról, mielőtt kötelezettséget vállalna bármely távollevők között kötött szerződés vagy ajánlat vonatkozásában:

[...]

3. a távollevők között kötött szerződésre vonatkozóan

- a) a 6. cikk szerinti elállási jog megléte vagy hiánya, illetve, amennyiben az fennáll, annak tartama és gyakorlásának feltételei, ideértve az arra az összegre vonatkozó tájékoztatást, amelyet a 7. cikk (1) bekezdése alapján a fogyasztónak esetlegesen fizetnie kell, továbbá e jog elmulasztásának következményei;

[...]”

7 A 2002/65 irányelvnek „Az elállási jog” című 6. cikke értelmében:

„(1) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a fogyasztó 14 naptári napon belül, indokolás és bármilyen szankció nélkül elállhasson a szerződéstől. [...]

Az elállásra nyitva álló időtartam kezdete:

- a távollevők között kötött szerződés megkötésének napja [...]
- az a nap, amelyen a fogyasztó a szerződési feltételeket és egyéb adatokat az 5. cikk (1) és (2) bekezdésével összhangban kézhez veszi, amennyiben ez az időpont későbbi, mint az első francia bekezdésben említett nap.

[...]

(2) Az elállási jog nem alkalmazható a következő esetekre:

[...]

c) olyan szerződések, amelyeket a fogyasztó kifejezett kérelmére mindkét fél teljes mértékben teljesített, mielőtt a fogyasztó elállási jogát gyakorolná.

(3) A tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy az elállási jog nem alkalmazható a következő esetekre:

a) az olyan hitel, amely elsősorban földterület vagy meglévő, illetve tervben szereplő épület tulajdonjogának megszerzésére vagy fenntartására, vagy az épület felújítására vagy bővítésére szolgál; vagy

b) az olyan hitel, amelyet ingatlantulajdonon fennálló jelzálogjog vagy ingatlantulajdonhoz kapcsolódó egyéb jog biztosít; [...]

[...]

(6) Ha a fogyasztó elállási jogát gyakorolja, akkor a vonatkozó határidő lejárta előtt ezt a 3. cikk (1) bekezdése (3) albekezdésének d) pontjával összhangban a részére adott rendelkezéseket követve, a nemzeti joggal összhangban, igazolható módon közölnie kell. A határidő akkor tekinthető betartottnak, ha az értesítés elküldése, amennyiben az papíron vagy a címzett rendelkezésére álló és számára hozzáférhető egyéb tartós adathordozón található, a határidő lejárta előtt megtörténik.

[...]”

8 Ezen irányelvnek „Az elállást megelőzően teljesített szolgáltatás megfizetése” címet viselő 7. cikke kimondja:

„(1) Ha a fogyasztó a 6. cikk (1) bekezdése szerinti elállási jogával él, akkor csak arra kötelezhető, hogy indokolatlan késedelem nélkül megfizesse a szolgáltató által a szerződésnek megfelelően, ténylegesen teljesített szolgáltatást. A szerződés teljesítése csak azt követően kezdődhet meg, ha a fogyasztó ahhoz hozzájárul. [...]

[...]

(3) A szolgáltató semmilyen pénzüsszeg megfizetésére sem kötelezheti a fogyasztót az (1) bekezdés alapján, kivéve, ha bizonyítani tudja, hogy a fogyasztó a 3. cikk (1) bekezdése (3) albekezdésének a) pontja szerint megfelelő tájékoztatást kapott a fizetendő összegről. Azonban semmiképpen nem követelhet ilyen pénzüsszeget, ha a 6. cikk (1) bekezdése szerinti elállási időtartam lejártát megelőzően, a fogyasztó előzetes kérése nélkül kezdte meg a szerződés teljesítését.

(4) A szolgáltató indokolatlan késedelem nélkül és legkésőbb 30 naptári napon belül visszatéríti a fogyasztó részére azokat az összegeket, amelyeket a távollevők között kötött szerződéssel összhangban tőle kapott, kivéve az (1) bekezdésben említett összeget. Ez az időszak azon a napon kezdődik, amelyen a szolgáltató megkapja az elállási értesítést.

(5) A fogyasztó indokolatlan késedelem nélkül és legkésőbb 30 naptári napon belül visszatéríti a szolgáltató részére azokat az összegeket és/vagy javakat, amelyeket a szolgáltatótól kapott. [...]

A német jog

- 9 A Bürgerliches Gesetzbuchnak (polgári törvénykönyv) az alapeljárás tényállására alkalmazandó szövege (a továbbiakban: BGB) a 312b. §-ának (1) bekezdésében a következőket mondja ki:

„A »távollevők között kötött szerződés« az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között kizárólag távközlő eszközök segítségével létrejött, áruk értékesítésére vagy szolgáltatásnyújtásra vonatkozó szerződések, ideértve a pénzügyi szolgáltatásokat is, kivéve, ha a szerződés megkötésére nem távértékesítési vagy szolgáltatásnyújtási rendszer keretében kerül sor. Az első mondat értelmében vett pénzügyi szolgáltatások a banki, hitel-, biztosítási, magánnyugdíjpénztári, befektetési vagy fizetéssel kapcsolatos szolgáltatások.”

- 10 A BGB 312d. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) A fogyasztót távollevők között kötött szerződésnél megilleti a 355. § szerinti elállási jog. [...]

(2) Az elállásra nyitva álló határidő a 355. § (2) bekezdésének első mondatától eltérően nem a 312c. § (2) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségek teljesítését megelőzően [...] és szolgáltatások esetében nem a szerződéskötés napját megelőzően kezdődik.

(3) Szolgáltatásnyújtásra vonatkozó szerződések esetében az elállási jog megszűnik a következő esetekben is:

- 1) pénzügyi szolgáltatás esetében, ha a szerződést mindkét fél a fogyasztó kifejezett kérelmére teljes mértékben teljesíti, mielőtt a fogyasztó elállási jogát gyakorolná [...]

[...]

(5) Az elállási jog azonkívül nem áll fenn olyan távollevők között kötött szerződéseknel, amelyek esetében a fogyasztót már a 495. §, 499–507. § alapján megilleti az elállási jog vagy a visszaszolgáltatási jog a 355. § vagy a 356. § alapján. Az ilyen szerződéseknel a (2) bekezdés megfelelően alkalmazandó.

(6) A pénzügyi szolgáltatásokra irányuló, távollevők között kötött szerződéseknel a fogyasztónak a 357. § (1) bekezdésétől eltérően a nyújtott szolgáltatás ellenértékét a törvényi elállásra vonatkozó előírások alapján csak akkor kell megtérítenie, ha a szerződés aláírását megelőzően erre a jogkövetkezményre figyelmeztették és kifejezetten hozzájárult ahhoz, hogy a vállalkozó az elállásra nyitva álló határidő lejártát megelőzően megkezdje a szolgáltatás teljesítését.”

- 11 A BGB 346. §-ának szövege a következő:

„(1) Ha valamely szerződő fél a szerződésben fenntartotta az elállás jogát, vagy az elállás joga jogszabály alapján illeti meg, a szerződéstől való elállás esetén vissza kell adni a dolgot, és ki kell szolgáltatni a ténylegesen igénybe vett hasznokat.

(2) A visszaszolgáltatás vagy a helyreállítás helyett az adós az ellenérték megtérítésére köteles, ha

- 1) a szolgáltatás természete alapján annak visszaszolgáltatása vagy hasznainak kiadása nem lehetséges [...]

Ha a szerződésben ellenszolgáltatást írnak elő, az ellenérték kiszámításánál ezt kell alapul venni; ha hitel használatából származó előny ellenértékét kell megfizetni, bizonyítani lehet, hogy a használatból származó előny értéke alacsonyabb volt.”

12 A BGB 355. §-ának (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az elállási jog legkésőbb a szerződés megkötésétől számított hat hónap elteltével megszűnik. Áruk értékesítése esetén a határidő nem kezdődhet meg az áruk címzett általi kézhezvételének napja előtt. Az első mondattól eltérően az elállási jog nem szűnik meg, ha a fogyasztót nem tájékoztatták szabályszerűen az elállási jogáról, pénzügyi szolgáltatásokra irányuló távollevők között kötött szerződéseknél továbbá nem szűnik meg, ha a vállalkozó a 312c. § (2) bekezdésének 1. pontja szerinti tájékoztatási kötelezettségeit nem teljesítette szabályszerűen.”

13 A BGB 495. §-ának (1) bekezdése előírja:

„A hitelfelvevőt fogyasztói hitelszerződés esetében megilleti a 355. § szerinti elállási jog.”

14 A Verordnung über Informations- und Nachweispflichten nach bürgerlichem Rechtnek (a polgári jog szerinti tájékoztatási és bizonyítási kötelezettségekről szóló rendelet) az alapjogvitára alkalmazandó változata tájékoztatási kötelezettséget ír elő a vállalkozó számára, amelyeket annak tiszteletben kell tartania a fogyasztóval – különösen távollevők között – kötött szerződések esetén, és a hitelintézeteknek a hitelfelvevőkkel kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségeit testesíti meg.

Az alapjogvita és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

15 2005 novemberében T. Leonhard fogyasztóként két hitelmegállapodást kötött a DSL-Bank hitelintézettel két lakás megvásárlásának finanszírozása céljából (a továbbiakban: szóban forgó szerződések).

16 A szóban forgó szerződések megkötésére a következő módon került sor.

17 2005. november 10-én a DSL-Bank két előre meghatározott, úgynevezett „kölcönszerződésnek” nevezett, az elállási jogról szóló tájékoztatást tartalmazó dokumentumot adott át T. Leonhardnak. Ahogyan az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, ez a tájékoztatás nem vette át a hatályos német szabályozás szövegét, ezért nem alkalmazható rá a polgári jog szerinti tájékoztatási és bizonyítási kötelezettségekről szóló rendelet alapjogvitára alkalmazandó változatának mellékletében szereplő mintát megillető megdönthetetlen jogszerűségi vélelem.

18 T. Leonhard 2005. november 11-én aláírta az említett dokumentumokat, és továbbította azokat a DSL-Banknak. T. Leonhard ezt követően nyújtotta a megállapodás szerinti fedezeteket, így különösen a finanszírozott ingatlanokra jelzálogjogot jegyeztetett be. A DSL-Bank – T. Leonhard kérelmére – folyósította a hitelt.

19 T. Leonhard, miután havonta fizette a nyújtott kölcsön kamatait, 2015. november 14-i levelében bejelentette a DSL-Banknak, hogy eláll a szóban forgó szerződésektől. E nyilatkozat alátámasztásaként arra hivatkozott, hogy az elállási jogról szóló tájékoztatás, amelyet e szerződések megkötése során közöltek vele, nem felelt meg a nemzeti szabályozásnak. A jövőbeli kamatfizetéseket illetően T. Leonhard jelezte, hogy azok nem tekinthetők a szóban forgó szerződésekből eredő kötelezettségek elismerésének, és hogy fenntartja a jogot arra, hogy e kamatfizetések visszatérítését kérje a DSL-Banktól.

20 Mivel a DSL-Bank megtagadta annak elismerését, hogy T. Leonhard érvényesen elállt a szóban forgó szerződésektől, T. Leonhard a Landgericht Bonnohoz (bonni regionális bíróság, Németország) fordult elállása érvényességének megállapítása érdekében, valamint a DSL-Bank arra való kötelezése iránti, hogy fizesse meg a használat ellenértékét azon kamatok után, amelyeket T. Leonhard az elállást megelőzően fizetett a DSL-Banknak.

- 21 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a szóban forgó szerződéseket a BGB 312b. §-a értelmében vett „távollevők között kötött szerződésnek” kell minősíteni, mivel a távollevők között kötött szerződésekben szereplő, az elállási jogra vonatkozó rendelkezések a nemzeti ítélkezési gyakorlatnak megfelelően főszabály szerint a lakásvásárlási kölcsönszerződésekre is alkalmazandók.
- 22 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy mivel a jelen ítélet 17. pontjában említett dokumentumokban szereplő, elállási jogról szóló tájékoztatás nem felelt meg a nemzeti szabályozásnak, el kell ismerni, hogy T. Leonhard érvényesen állt el a szóban forgó szerződésektől.
- 23 Ezen elállás következményeit illetően e bíróság rámutat arra, hogy a BGB 346. §-ának (1) bekezdése és 346. §-a (2) bekezdése első mondatának 1. pontja értelmében a hitelfeltevő köteles visszafizetni a hitelezőnek a hitelt és a használat ellenértékét, amelynek összege a BGB 346. §-a (2) bekezdésének második mondata értelmében főszabály szerint egyenlő a felek által kötött szerződésben előírt kamatokkal. Ami a hitelezőt illeti, ez utóbbi nemcsak a kapott összegeket, hanem az ezen összegek használatának ellenértékét is vissza kell fizetnie a hitelfeltevőnek.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy a BGB 312d. §-ának (6) bekezdése értelmében a távollevők között kötött, pénzügyi szolgáltatásra vonatkozó szerződések esetén a fogyasztó csak akkor köteles a nyújtott szolgáltatás ellenértékének megfizetésére, ha erről a szerződés megkötése előtt tájékoztatták és kifejezetten hozzájárult ahhoz, hogy a vállalkozó az elállásra nyitva álló határidő lejártát megelőzően megkezdi a szolgáltatás teljesítését. Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy el lehet fogadni a nemzeti szabályozás ilyen értelmezését, amely szerint a fogyasztónak a BGB 346. §-a (2) bekezdése első mondatának 1. pontja alapján mindig joga van a használat ellenértékének megfizetéséhez. Ebben az esetben a fogyasztó-hitelfeltevő nem csupán a tőke és a hitelezőnek fizetett kamatok visszafizetésére volna jogosult, hanem a használat ellenértékének megtérítésére is.
- 25 Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság szerint a 2002/65 irányelv 7. cikkével összeegyeztethetetlen az, hogy a hitelfeltevő ilyen használati ellenértéket követeljen a hitelezőtől, mivel ezen irányelv e tekintetben teljes mértékben harmonizálja a tagállami szabályozást.
- 26 E körülmények között a Landgericht Bonn (bonni regionális bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ügy kell-e értelmezni a 2002/65 irányelv 7. cikkének (4) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami rendelkezés, amely a távollevők között kötött fogyasztói hitelmegállapodástól kinyilvánított elállást követően előírja, hogy a szolgáltatónak a fogyasztó részére azon az összegben túlmenően, amelyet a fogyasztótól a távollevők között kötött szerződés szerint kapott, az erre az összegre eső használati ellenértéket is meg kell fizetnie?”

A Bíróság előtti eljárás

- 27 A Bíróság elnöke a 2018. december 4-i határozatával a jelen eljárást a 2019. szeptember 11-i Romano ítélet (C-143/18, EU:C:2019:701) kihirdetéséig felfüggesztette.
- 28 A Bíróság Hivatala ezen ítéletet kézbesítette a kérdést előterjesztő bíróságnak.
- 29 A Bírósághoz 2019. október 1-jén érkezett, 2019. szeptember 25-i levelében a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság által feltett kérdésre válaszolva arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy fenntartja az előzetes döntéshozatal iránti kérelmét annyiban, amennyiben a 2019. szeptember 11-i Romano ítéletben (C-143/18, EU:C:2019:701) a Bíróság nem válaszolt az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésre, amely azonos a jelen ügyben előterjesztett egyetlen kérdéssel.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 30 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 2002/65 irányelv 7. cikkének (4) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben a fogyasztó a szolgáltatóval távollevők között kötött hitelszerződés tekintetében gyakorolja elállási jogát, e fogyasztónak joga van ahhoz, hogy – azon összegek sérelme nélkül, amelyeket az ezen irányelv 7. cikkének (1) és (3) bekezdésében előírt feltételek mellett saját maga köteles megfizetni a szolgáltató részére – e szolgáltató visszatérítse számára az e szerződés alapján fizetett tőkeösszeget és kamatokat, azonban nem jogosult e tőkeösszeg és e kamatok után használati ellenértékre.
- 31 A kérdést előterjesztő bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy a jelen ítélet 24. pontjában említett nemzeti szabályozásnak megfelelően az a fogyasztó-hitelfelvevő, aki eláll a szolgáltatóval kötött szerződéstől, nemcsak a folyósított tőke és az e hitelező részére fizetett kamatok visszafizetését követelheti, hanem használati ellenértéket is.
- 32 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ahogyan az a 2002/65 irányelv 7. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik, amennyiben a fogyasztó úgy dönt, hogy gyakorolja elállási jogát a távollevők között kötött hitelszerződés tekintetében, a szolgáltató köteles visszafizetni neki minden olyan összeget, amelyet e szerződés alapján e fogyasztótól kapott, kivéve az e 7. cikk (1) bekezdésében említett összeget, vagyis azt, amelyet az ezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott feltételek mellett a ténylegesen nyújtott pénzügyi szolgáltatás keretében kapott.
- 33 A 2002/65 irányelv 7. cikke (4) bekezdésének szövege egyértelmű, és azt a kötelezettséget írja elő a szolgáltató számára, hogy térítsen vissza minden, a távollevők között kötött szerződéssel összhangban „tőle kapott” összeget, és csak ezeket az összegeket.
- 34 Amennyiben a fogyasztó a hitelszerződés alapján kifizeti a szolgáltatónak a kölcsönadott tőke kamatokkal növelt összegét, a 2002/65 irányelv 7. cikkének (4) bekezdésében említett visszatérítésnek tartalmaznia kell mind a fogyasztó által tőkeként kifizetett összegeket, mind pedig a hitel kamatait.
- 35 Sem a 2002/65 irányelv 7. cikkének (4) bekezdése, sem ezen irányelv más rendelkezése nem ír elő olyan kötelezettséget a szolgáltató számára, amely szerint a szerződéstől a fogyasztó általi elállás esetén a szolgáltató köteles volna e fogyasztónak a fogyasztó által kifizetett tőkén és kamatokon felül az említett szerződés alapján e szolgáltató által kapott összegek után használati ellenértéket is megfizetni.
- 36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/65 irányelv 1. cikkének a (13) preambulumbekkezdésével együttesen értelmezett (1) bekezdéséből az következik, hogy ezen irányelv főszabály szerint teljes mértékben harmonizálja az általa szabályozott kérdéseket. Ugyanis, ahogyan azt e preambulumbekkezdés kimondja, a tagállamok az irányelv által harmonizált területeken nem rendelkezhetnek az abban megállapítottaktól eltérően, kivéve, ha az irányelv kifejezetten másként rendelkezik (2019. szeptember 11-i Romano ítélet, C-143/18, EU:C:2019:701, 34. pont).
- 37 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/65 irányelv 7. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a fogyasztó a szolgáltatóval távollevők között kötött hitelszerződés tekintetében gyakorolja elállási jogát, e fogyasztónak joga van ahhoz, hogy – azon összegek sérelme nélkül, amelyeket az ezen irányelv 7. cikkének (1) és (3) bekezdésében előírt feltételek mellett saját maga köteles megfizetni a szolgáltató részére – e szolgáltató visszatérítse számára az e szerződés alapján fizetett tőkeösszeget és kamatokat, azonban nem jogosult e tőkeösszeg és e kamatok után használati ellenértékre.

A költségekről

- 38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

A fogyasztói pénzügyi szolgáltatások távértékesítéssel történő forgalmazásáról, valamint a 90/619/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK irányelv és a 98/27/EK irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy amennyiben a fogyasztó a szolgáltatóval távollevők között kötött hitelszerződés tekintetében gyakorolja elállási jogát, e fogyasztónak joga van ahhoz, hogy – azon összegek sérelme nélkül, amelyeket az ezen irányelv 7. cikkének (1) és (3) bekezdésében előírt feltételek mellett saját maga köteles megfizetni a szolgáltató részére – e szolgáltató visszatérítse számára az e szerződés alapján fizetett tőkeösszeget és kamatokat, azonban nem jogosult e tőkeösszeg és e kamatok után használati ellenértékre.

Aláírások